

MALÍČEK

občasník žáků ZŠ Chrudim, Dr. J. Malíka

ročník XII, číslo 2
prosinec 2003
cena 5 Kč

MY CHCEME ZIMU,
I KDYŽ MÁME RÝMU.
NEVADÍ NÁM ANI MRÁZ.
PADEJ SNÍŽKU, PADEJ ZAS.
NA KOPCI JE NÁLEDÍ,
ALE NÁM TO NEVADÍ.
ŘADÍME SI NA KLOUZAČCE,
JE NÁM HEZKY, JE NÁM SLADCE.

DĚTI ZE ŠKOLNÍ DRUŽINY – I. B

LÉK NA
ŠPATNOU
NÁLADU

STŘÍPKY
Z NOČNÍ
ŠKOLY

SOUTĚŽ
KOUZELNÉ
STŘEVÍČKY

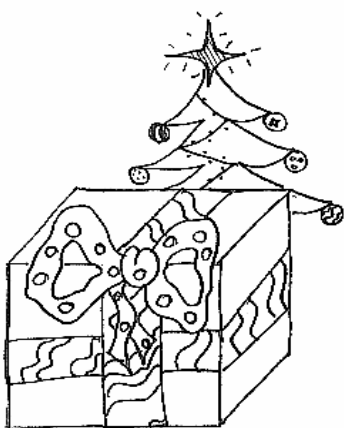

Ahoj příznivci časopisu Malíček, dva měsíce utekly a vy máte opět šanci přečíst si náš školní časopis. Vánoce jsou na dosah a vy už zajisté netrpělivě odpočítáváte dny, než nastane očekávaný Štědrý den. Děti se nejspíš nenamáhají počítáním, jim stačí sníst každý den jednu čokoládu z adventního kalendáře. Každý byl jednou dítětem a nejspíš nikdo nezapomene na olupování mandlí z vánočky či ujidání

cukroví! Ale i někteří dospělí chodí potajmu na vánoční dobrůtky. K Vánocům neodmyslitelně patří příjemná atmosféra, vůně jehličí a řada tradic. Přejeme Vám, abyste měli tyto svátky plné pohody! Vždyť Vánoce jsou jen jednou do roka – nezapomínejte na to!

Bohatého Ježíška Vám přeje redakce časopisu Malíček.

Vánoce

**Já se těším na Vánoce,
bývají jen jednou v roce.
Na dárečky, na pohádky,
mám ráda tyhle zimní svátky.**

Monika Dosedělová, III. A

ANKETA

ANKETA

ANKETA

Ach jo! Rok plyne jako voda a Vánoce už pomalu klepou na dveře. Malé děti odpočítávají, kolik dnů ještě zbývá do Štědrého dne, a všichni shánějí dárky pro své blízké. Ulice jsou rozzářeny barevným osvětlením a vůně perníku se line skoro po každém domě či bytě. Všichni mají plné ruce práce, aby 24. prosince bylo všechno O.K. A co vy? Co nejraději děláte o vánočních prázdninách? Přesně s touto otázkou jsme se vydali po naší škole. A jak to dopadlo, si můžete přečíst.

Katka, VII. A: O Vánocích nejraději zdobím se svými rodiči stromeček.

Katka, VII. B: Nejraději jsem doma s mamkou. Pečeme cukroví, uklízíme byt, aby vypadal vánočně a strojíme stromeček. No prostě vánoční pohoda.

Paní učitelka Jindra Žáková: Má nejoblíbenější vánoční činnost je pečení perníčků.

Paní učitelka Markéta Vojtová: Baví mě vyzdobit si byt a něco vyrábět.

Bára, VIII. B: Ráda si na Vánoce zdobím svůj pokoj.

Nikol, VII. B: Má nejoblíbenější činnost je strojení vánočního stromku.

Aneta, VII. A: Nejraději s mamkou peču cukroví a strojím stromeček.

Verča, I. A: Nejraději si o Vánocích hraji se svými hračkami.

Dominika, VI. A: Ráda peču cukroví a rozbaluju dárky.

Filip, VII. B: Nejraději zdobím stromeček, ochutnávám vánoční cukroví a dávám dárky svým blízkým.

Jirka, VI. B: Rád rozbaluju dárky, které dostanu.

Bára, V. B: Má nejoblíbenější činnost je povalování se doma.

Paní učitelka Nad'a Cempírková: O Vánocích jsem nejraději pohromadě se svou rodinou. S vnučkou stavíme sněhuláky a lyžujeme. Také občas navštívím své dobré známé.

Paní učitelka Dáša Tichá: O Vánocích nejraději odpočívám, takže zůstanu doma, nemusím nic dělat, zapálím si nějakou voňavou svíčku nebo tyčinku. Občas se podívám na nějakou pěknou pohádku, kterou zrovna dávají v televizi, a určitě si někdy pustím i vánoční koledy.

Lukáš Krčil a Martin Vápeník, VII.A

LÉK NA ŠPATNOU NÁLADU

Všichni se těšíme na zimu, a venku zatím vládne podzimní počasí. Sluníčko svítí hlavně na horách a my se musíme vyrovnat s ranní tmou při cestě do školy a často se zamračenou oblohou při návratu domů. S takovým počasím přichází i špatná nálada. Na lék k jejímu zlepšení jsme se zeptali učitelů naší školy.

NAĎA CEMPÍRKOVÁ

Počasí mou náladu ani moc neovlivní, ale když jsou problémy a nálada je špatná, tak mě nejvíce potěší, když přijde moje vnučka Kristýnka a začne skotačit, smát se a skákat. To mám hned lepší náladu.

KATKA HAVFOVÁ

Náladu mi spraví, když zavolám kamarádce a zajdeme na kávu.

DAGMAR TICHÁ

Já se ani tak počasím ovlivnit nenechám, ale když už to přijde, tak si pustím nějaké pěkné CD, nebo si zazpívám.

ALENA JANSOVÁ

Můj lék je sport, nebo si přečtu nějakou knihu.

ZDENA FEJFÁRKOVÁ

Já si zpřijemním den, když si uvařím dobrý čaj nebo přečtu knížku.

ROBERT KOČÍ

Mým lékem je, když si pustím energickou hudbu.

IVA JEHLIČKOVÁ

Já si nejraději zapálím svíčku, abych viděla plamínek, ten mi dodá potřebnou energii.

HANA ŠVUSTROVÁ

Je pravda, že na mě špatné počasí působí hrozně, a tak si musím sednout někde v klidu, urovnat myšlenky a uvařit si něco teplého (čaj, čokoládu). Pak už se to všechno srovná a je mi lépe.

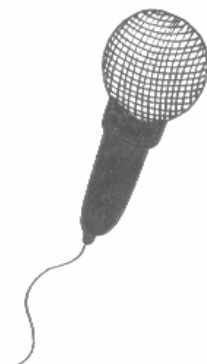
PETR BAŤA

Mě vyléčí, když se podívám na někoho, kdo má radost.

Martina Šípková, VIII. B

Seznámení s novými učiteli

Ne všichni znáte slečnu učitelku DITU KELBLOVOU, která je na naší škole už od září a učí anglický jazyk. Neváhejte a přečtěte si náš rozhovor s ní.

Čím jste chtěla být jako malá?

Jako malá jsem chtěla být spisovatelkou.

Jakou školu studujete?

Studuji na univerzitě v Pardubicích na fakultě humanitních studií - obor učitelství angličtiny.

Chcete se stát učitelkou?

Zatím si tím nejsem úplně jistá.

Co vás přivedlo na naši školu?

Nabídla mi to univerzita, na které studuji, která s vaší školou spolupracuje už delší dobu.

Líbí se vám na naší škole? Pokud ano, tak co?

Na této škole se mi líbí přístup učitelů k dětem a metody vzdělávání. Líbí se mi i časté akce a projekty.

Jaké máte koníčky?

Mám ráda společnost kamarádů, jezdím nebo chodím na výlety a čtu.

Jaké umíte jazyky a kde jste je všude využila?

Mluvím anglicky a trochu německy a francouzsky. V létě jsem navštívila Německo a Francii.

Co vás dokáže pořádně naštvat?

Pokrytectví a člověk, který nejedná přímo.

Bez čeho byste si svůj život nedokázala představit?

Svůj život si nedokážu představit bez přátel.

Co pro vás znamenají Vánoce?

To, že většinu času trávím s rodinou, se kterou se přes rok moc často nevidím, protože studuji v Pardubicích. Přichází rozhodně i trochu nervozity, protože vánoční dárky sháním většinou na poslední chvíli.

Jakým byste chtěla být zvířetem a proč?

Chtěla bych být asi delfínem, protože je to velmi krásné zvíře.

R. Severýnová, A. Paulů, VII. A a K. Tichá, VII. B

ZE ŽIVOTA ŠKOLY

Výukový seminář VII. A ve Štířím dole

I v letošním roce se některé třídy zúčastnily programu Spolu to dokážeme. Ptáte se, co chceme dokázat? Tak třeba lépe poznat sebe i ostatní, umět si naslouchat, komunikovat mezi sebou, spolupracovat, dokázat si poradit v nejednoduché situaci, a hlavně chceme, aby nás spojily zážitky, které nám už nikdo nikdy nevezme. A co se tentokrát odehrávalo ve Štířím dole? Tak to se dočtete v následujících zastaveních.

Kris - kros

Běžím pro písmenko „l“ na první stanoviště. Jára, Martin a Aneta utíkají pro ostatní písmena. Chceme sestavit slovo „xilofon“. Vracím se už se všemi písmeny, ale dozvídáme se, že xylofon se píše s „y“ a ne s „i“. Pospícháme pro další písmena, sestavujeme slova a body nám rychle přibývají. U stolu s herním plánem se střídáme s vymýšlením slov, abychom si to všichni vyzkoušeli. Je tam mnoho dětí, proto běžím pro písmenko, které by se nám hodilo. Spěchám ke stolu a volám, že mám „a“. Aneta mi šťastně odpovídá: „Super, máme další slovo, jdi nahlásit sedm bodů.“ I přes hluk kolem sebe ji slyším a jdu body nahlásit. Jsem rád, že máme další slovo.

Fanda Kubašta, VII.A

Živá sousoší

„To už jsem opět s tebou?“ ptám se Markéty, protože už jsme si spolu malovali obrázky a opět na nás padlo to štěstí, neboť já mám druhou největší nohu z kluků a Markéta z holek. „Tentokrát jsme pro vás připravily něco super,“ prohlásí paní učitelky. „Budete ze sebe tvořit sousoší a schválně, která dvojice to vydrží nejdéle.“ „Ach jo, to zase bude,“ říkám si. Náhle se ozve první pokyn: „Nos na rameno.“ Markéta mi tedy dá nos na rameno. „Ne, abys ses na mě vysmrkala,“ říkám jí právě ve chvíli, kdy se ozývá druhý pokyn: „Levou nohu na záda“ a to už není tak lehké splnit. Nakonec se naše sousoší za smíchu zhroutí. To nevadí! Posadíme se tedy a bavíme se pohledem na ostatní, zvláště Martina s Romanou. Náhle mé oko spočine na Lence. „No jo, Lenka, gymnastka,“ prohlásím.

Martin Vápeník, VII.A

Překreslování pohádkových postav

Sedím opřená o Adama. Před sebou mám bílý papír a jsem zvědavá, jaký obrázek nakreslím. „Takže, má to půlměsíkový tvar obličeje, prázdné oči s řasami, vlasy po bradu,“ diktuje Adam. „Jaký je tvar očí?“ chci se zeptat, ale nemohu, protože při této činnosti nesmíme říct ani slovo. Tak si aspoň tipnu. „Má to malá ouška,“ doplní Adam a já si v duchu říkám: „POZDĚ! Už tam mám vlasy.“

Chtěla bych se ještě zeptat na tolik otázek. Třeba „Co to vlastně kreslím, co to drží v té ruce, jak je to tlusté, jaké to má boty, ...?“ Už vím, jak to Adamovi budu diktovat já a jakých chyb se vyvaruji.

Lenka Marhanová, VII.A

Orchester

„Zavřeme oči a můžeme začít,“ ozývá se. Držím v ruce hudební nástroj a orchestr začíná hrát. Poslouchám, jak krásně zní všechny vyrobené nástroje. Je to hezký pocit, když vím, že přispívám svými tóny do krásné melodie. Mám zavřené oči a představuji si, že jsem ve velkém hudebním sále plném diváků. Potom tiše dozní poslední tóny a já otevírám oči.

Aneta Paulů, VII.A

Stavění věže

„Fando, budeš s náma, jo? sháním takhle celou naši skupinu. Je to super, protože si můžu vybrat, s kým budu. Když už jsme všichni - já, Adam, Fanda, Ája a Verča - dostáváme úkol postavit věž co nejvyšší, bez mluvení, z papíru, svorek a lepítek. „No skvělé, máme pět minut na strategii, jak to uděláme?“ říká Adam. Jsme domluveni a začíná odpočítávání. Tři, dva, jedna, teď! Všichni bedlivě stavíme. Rozhodli jsme se, že ostatní udělají pevné základy a já budu stavět věž z ruliček papíru. Skoro se mi až klepou ruce, když naše věž měří přes sto padesát pět centimetrů. Poslední svorka... Sláva, věž stojí a nepadá.

Lukáš Krčil, VII.A

FESTIVAL FOLKLÓRNÍCH SOUBORŮ ~ TRADICE 2003

Vzpomínáte si ještě na středu 5. listopadu 2003? Tento den do naší školy zavítalo několik zahraničních folklórních souborů a pod vedením chrudimských „Kuřátek“ pro nás uspořádaly dvouhodinový program plný tanců a písní s názvem Tradice 2003. Vystoupení zahájila chrudimská „Kuřátka“. Potom následoval finský soubor, který se v českém překladu jmenoval „Karel a Karlička“. Ze Slovenska přijel soubor Matičiarik a z Běloruska k nám zavítal soubor „Čabaro“, který nás jistě všechny překvapil velkým tančícím medvědem. Dohromady se sešlo 142 vystupujících. My jsme opět nezůstali stranou a vyzpovídali jsme vedoucí chrudimského souboru „Kuřátka“ RADKU EHRENBARGEROVOU.

Kdo vymyslel festival Tradice?

Tento nápad vznikl před pěti lety v hlavách vedoucích dětských souborů z Chrudimi, Pardubic a Ústí nad Orlicí. Všichni jsme si pozvali různé soubory ze zahraničí a vždycky jeden den v roce s nimi trávíme právě v Chrudimi, Pardubicích a Ústí nad Orlicí.

Za jakým účelem se takovýto festival vůbec pořádá?

Hlavní cíl je asi ten, abychom lidem v Čechách ukázali lidové tradice našeho národa i tradice jiných zemí.

Vystupují na tomto festivalu každý rok stejné folklórní soubory?

Ne. V každém státě jsou spousty takových souborů. V Čechách je například čtrnáct tisíc folklórních souborů.

Jak sháníte zahraniční soubory pro tento festival?

My se s nimi potkáme na různých festivalech, kam pro změnu pozvou nás – „Kuřátka“. (Teď například jedeme do Litvy a tam určitě poznáme zase soubory z jiných zemí a států.) A když se nám nějaký natolik zalíbí, že bychom chtěli, aby vystoupil tady v Čechách, tak si ho příští rok zase pozveme my k nám.

Čím se řídíte při vymýšlení choreografie tanců?

Existují zápisy, které jsou staré třeba dvě stě let. To pak musím do knihovny, nebo vyzpovídám nějakou starou babičku. Zeptám se jí, jak ten tanec vypadal, jestli to byl tanec pro muže nebo pro ženy, děti nebo dospělé, protože jsou třeba tance, které se vůbec nehodí, aby je tančily děti (např. Svatební tanec). Prostě si musím obstarat různé materiály a podklady, nastudovat je, sama se je naučit a teprve potom ty tance můžeme učit i děti.

FESTIVAL MARTINAS

Hned po vystoupení u nás ve škole odjížděl folklórní soubor Kuřátka na festival Martinas do hlavního města Litvy. No a jaké pocity si z festivalu odvezla Katka Smrčková, tak to si v jejím krátkém povídání můžete přečíst sami.

Náš soubor se vydal na třídní pobyt do hlavního města Litvy. Na festivalu se sešly sobory z Evropy a Asie. Navzájem jsme se s jinými soubory učili tance. Dokonce jsem se naučila jednu pěknou litevskou písničku. Skoro celý čas v Litvě pro mě znamenal vystupování, a když náhodou zbyla chvíle, tak jsme ji trávili poznáváním litevských památek. A kdyby se někdo snad náhodou zeptal, co mě na Litvě nejvíce zaujalo, asi bych mu řekla, že Litevci jsou klidně schopni uprostřed lesa postavit panelákové sídliště.

Lukáš Krčil a Martin Vápeník, VII. A

Byli jsme „poškole“

V pátek odpoledne 14. listopadu byla celá naše třída „poškole“, ale ne kvůli zlobení, měli jsme projektový den s názvem „Aktivní naslouchání“. Zúčastnili jsme se téměř všichni s třídním panem učitelem Janem Zapletalem a paní učitelkou Ivou Brožovou.

Všichni jsme se sešli v naší třídě a začali jsme s první aktivitou, což byla Pavučina očekávání. Posílali jsme si klubičko a říkali, co od tohoto dne očekáváme. Pavučina

byla hotová, když měl každý nitku. Pověsili jsme ji na nástěnku a pokračovali jsme v další aktivitě. To byla výroba plakátů „Aktivní naslouchání“, které jsme kreslili znakovým písmem - čínsky, ale popisovali česky. Byly to znaky aktivního naslouchání, abychom věděli, co to je. Na každou aktivitu se měnily skupiny. Právě v této skupině se mi pracovalo dobře, protože jsme si dokázali pomáhat. Začal se blížít večer a my dostávali hlad. Od učitelů jsme dostali recepty a suroviny. Naším úkolem bylo snídani i večeři si sami uvařit. K večeři jsme umíchali vajíčkovou pomazánku a k snídani jsme pekli rohlíčky s marmeládou. Po večeři jsme dělali ještě spoustu zábavných aktivit. Následovalo sprchování a v deset hodin večer jsme si rozbalili karimatky a spacáky. Uložili jsme se ke spánku, ale s naší skupinkou jsme si ještě dlouho povídali.

Ráno byl budíček v osm hodin. Provedli jsme ranní hygienu, sbalili věci na spaní a poklidili třídu. Těšili jsme se na snídani. Rohlíčky, které jsme si upekli, nám všem moc chutnaly. Nakonec našeho setkání jsme se přesazovali. Pan učitel nám dovolil sednout si podle našeho přání. Uvidíme, jak dlouho nám tyto dvojice vydrží.

Tento projektový den se mi velmi líbil a ani mi nevadilo, že jsem byla ve škole v pátek odpoledne a v sobotu. Těším se, že to ještě někdy zopakujeme.

Pavλίna Jirušková, VI.B

Podvečerní vaření

Budu vám vyprávět o naší práci v kuchyňce. Nejdříve nás paní učitelka rozdělila do čtyř skupin a rozdala nám recepty. Potom jsme šli dolů do kuchyňky a začali

vařit. Ve skupině nás bylo asi šest holek. Měly jsme za úkol udělat rohlíčky a pomazánku. Já, Šárka a Nikča jsme začaly těstem, které se nám lepilo na ruce. Pak jsme spolu s Nikčou vyválely placku a rozdělily ji na několik dílků, do kterých se dává marmeláda. Všechny jsme pak motaly rohlíčky. Šárka dala plech s rohlíčky do trouby a peklo se. Ostatní holky dělaly pomazánku. V jiné skupině Ondra nasypal hodně pepře do pomazánky a Monika řekla: „Fuj, to bych nejedla.“ A tak musel všechen pepř vybrat. Práce šla všem docela dobře a byla i legrace. Když bylo hotovo, tak jsme se dali do jedení. Všem naše výrobky chutnaly.

Byla to zábava, ale taky práce.

Nikola Vondráčková, VI.B

PRAŽSKÝ VÝLET

Naše třída zase jede,
zase jede do Prahy,
rychlý vlak nás opět veze,
na to Hlavní nádraží.

Metrem jedem na zastávku,
před námi je Vyšehrad,
teď jsme měli mít výtvarku,
a měli jsme malovat.

Pokračujem ve výletu,
teďka jdeme na Slavín,
je tu spousta hrobů,
v jednom leží pan Hrubín.

Jdeme si to kolem vody,
vedle velké Vltavy,
každý z nás se něco doví,
doví se nové zprávy.

Nastupujem do lanovky,
je to prima vozidlo,
nikdo nemá trochu smutku,
všem se to moc líbilo.

Teďka máme chvíli pauzu,
nasvačit se půjdeme,
máme hodně málo času,
přesto se bavíme.

A teď jdeme do hvězdárny,
film o Zemi vidíme,
dalekohled je nádherný,
velké Slunce spatříme.

Nerudovkou jdeme dolů,
Petrín máme na dohled,
jsme u Nerudova domu,
je moc hezký na pohled.

A tak jedeme zase domů,
těšíme se velice,
přivezli jsme plno dojmů,
unavení jsme více.

Třída V. A

Ovoce a zelenina aneb projektový den ve třídě II. A

Ovoce a zelenina, to bylo téma, kterému se celý týden věnovali druháčci. Učili se ovoce a zeleninu poznávat, vyráběli si ovocné a zeleninové saláty, zjišťovali v Hypernově ceny a také na toto téma básnili. Přesvědčete se, jak se jim to podařilo.

ZELENINA

Rajče potká okurku,
tu zelenou potvůrku,
paprika svléká si kabátek,
hurá, sláva, bude salátek.

OVOCE

Hruška i to jablíčko
mají rady sluníčko,
při měsíčku spinkají,
na stopce se houpají.

ZELENINA

Támhle vidím cibuli, jak píše na tabuli.
O kousek dál brokolici, jak tam sedí na lavici.
Mrkev jejich kamarádka, otevírá zadní vrátka.
Jsou to vrátka od zahrádky,
půjdem spolu do pohádky.

Ruda Bárta, Šárka Šimunková, II.A

STŘÍPKY Z NOČNÍ ŠKOLY

Byl pátek 21. listopadu. Všichni žáci už odešli domů s pocitem, že jim začal víkend a na dva dny opustili školu. Ale kdo by si pomyslel, že škola v noci nebyla sama. Spali jsme v ní my, žáci VIII. B. Účastnili jsme se totiž programu „Spolu to dokážeme 8“. Po půl šesté večer jsme se všichni sešli v prostorách nám dobře známých.

Prožili jsme tu spoustu zajímavých činností. A na co byly zaměřeny? Hlavně na sebepoznání a sblížení. A co jsme si vyzkoušeli? Například testy, hrátky, noční cestu školou se zavázanýma očima, lyžování na betonu, popisování sami sebe, ale hlavně to byl další příjemně strávený den mezi kamarády, kteří se už znají osm let, ale přesto o sobě ještě zdaleka neví všechno. Každý se dozvěděl nové a zajímavé informace o své osobě. Každopádně jsme si to ve škole naplno užili. Jestli se chcete pobavit a dozvědět se více o tomto programu, přečtěte si vybrané práce mých spolužáků.

Noční škola - ONDŘEJ TEFR

Noční škola, už ten název ve mně vzbuzuje zvědavost. Naše třída se podobné akce ještě nikdy neúčastnila. Všichni jsme proto napjati a čekáme, co bude dál. Konečně se dozvídáme, že máme dojít se zavázanýma očima od družiny k naší třídě, kde nás čeká překvapení. S nejistotou vyrážím po schodech nahoru. Ve výklenku s pinpongovým stolem narážím do zdi a v duchu si říkám: „Slepí mají těžký život a ještě se musejí pohybovat v neznámém prostředí. Já sem chodím osmým rokem a stejně nevím, kde je tu zeď. Dále cítím, jak je celá zeď studená a tvrdá. Nikdy za celých osm let jsem nemusel, ani nezkoušel jít do třídy se zavázanýma očima. Teprve teď si uvědomuji, jak je hmat a sluch pro slepé

důležitý. Nedovedu si představit být slepý, nevidět barvy, nevidět tvary, možná jen obrysy. Prásk, to se mi najednou rozsvítilo poté, co jsem se srazil s Martinem, který stejně jako já tápe po chodbě. „Kluci, teď tady chvíli počkejte, já si pro vás přijdu a posadím vás na židličku ve třídě,“ říká paní učitelka. Už na prahu mě uhodila do nosu silná vůně. Vůně Vánoc. Hned jsem si vzpomněl na rozzářený stromeček a také na pohodu a klid provázející celé vánoční svátky. Do ruky dostávám kamínek. Na první pohmat mi přichází úplně normální. Je dost studený. Ale když ho držím a poznávám, kde má jaký záhyb, jestli je kulatý nebo hranatý, zdá se mi, že je jiný. Není to obyčejný kámen z potoka. Je v něm cosi tajemného. Už není tak studený. Přichází mi také přátelštější. Ale už mi ho zase berou. Já dostávám jiný, hned poznávám, že to není on. Je o dost menší a hlavně je úplně hladký. Předávám ho proto vedle. Hned ovšem přichází z druhé strany další. „To také není on,“ říkám si. Ve vzduchu cítím napětí. Každý chce najít ten svůj kamínek. ...

Páteční usínání ve škole

- BARBORA VIKTORINOVÁ

Celkem se bojím. Čeho? Že mě upustí na zem. Ale jdu směle do toho! Lehám si a kluci mě s paní učitelkou nadzvedávají. Cítím to jako takový stav beztlíže, třeba jako ve vesmíru. Houpají se mnou sem tam, sem tam a mně je celkem do smíchu. Už se pomalu uklidňuji a vnímám hudbu a kolíbání. Je to moc příjemné. Škoda, že už končíme. Mí spolužáci mě opět něžně pokládají na zem a já otevírám oči. Mám zvláštní pocit uvolněnosti. Něco jako při očistě, kdy se člověk cítí svěží a plný energie. S tou energií je to u mě docela opačně, ale pořád jí zbývá ještě dost, abychom si v užším kroužku „pokecali“.

Zaléháme do našich dek a spacáků a dáváme se do otázek. Je to zvláštní, jak jsme se za ten jeden den sblížili. Mám pocit, že už se známe věčnost, ale přesto o druhém ještě moc nevím. Asi o půl třetí to v užším kroužku balíme, a jdeme si povídat s Radkou o klucích a „neškodných“ drbech. Teprve ve tři hodiny to končíme i my dvě a odcházíme do říše snů, přání a fantazie. Při světle svíček a při hudbě to jde zvláště dobře. Dobrou noc!!!

Byli jsme tělo na tělo - ZUZANA HÁJKOVÁ

Je sobotní ráno a já mám rozlámané celé tělo. Proto mám taky tak skleslou tvář, když se dozvídám, že si dáme malou rozcvičku. No jo, ale to ještě netuším jakou. Všichni si musíme lehnout na zem těsně vedle sebe. V podstatě se nikomu moc nechce, ale co se dá dělat. To ale není vše. Máme se přes ostatní překutálet na druhý konec. Jako naschvál se koulím jako první. Vůbec, ale vůbec se mi do toho nechce, ale co se dá dělat. Tak směle do toho. Koulení přes ostatní je velice příjemné a zábavné. Pak se ale všichni koulí i přese mě. Působí to jako masáž a to dost účinná. Konečně je po všem. Já vstávám a těším se, co nám paní učitelky přichystaly dál.

Na lyžích v nesprávný čas na nesprávném místě - PETR BORŽÍK

Druhý den nás čeká pár dalších činností, u kterých se určitě zapotíme. Ale všechno by bylo v pohodě, kdybychom se nepřesouvali ven do studeného podzimního počasí. Přesun ještě zvládám, ale informace, že si jdeme zalyžovat, je zdrcující. Říkám si: „Lyžovat? Tady a teď?“ Ano, je to pravda. Dostáváme pravěké lyže – dvě velká prkna. A náš úkol? Máme se přesunout na předem určené místo s celou skupinou na dvou lyžích. Úkol to není jednoduchý, to vám mohu zaručit. Každým druhým šoupnutím nám praskají provázky, takže naše nervy pomalu povolují. Chvilku nám to jde a chvilku zase ztroskotáváme na souhře. Dostali jsme nelehký úkol, ale splnění je úspěšné.

připravila Martina Šípková, VIII. B

Pomáháme nemocným dětem

Paní doktorka Marhanová z dětského oddělení chrudimské nemocnice se obrátila na naši školu, jestli bychom jim nemohli pomoci. O jakou pomoc šlo, to se dočtete v následujícím článku.

Naše třída na hodině výtvarné výchovy s paní učitelkou Jíšovou kreslila návrhy motýlů a květín. Víte proč? Naše obrázky pak překreslil malíř anglické národnosti na stěny dětského oddělení chrudimské nemocnice.

Netrvalo dlouho a celá naše třída se šla podívat na jeho práci. Obrázky pana malíře byly skoro stejné jako naše předlohy a všechny byly krásné. Veselé a barevné stěny plné motýlků a květín určitě dělají radost malým pacientům a my máme příjemný pocit, že jsme pomohli dobré věci.

Klára Popelková a Adéla Marousková, V. B

VYSTOUPENÍ TANEČNÍ SKUPINY FLEK

ANEB PŘISPĚLI JSME NA DOBROU VĚC

Je čas Vánoc a lidé si dávají různé dárky. Někdo pod stromečkem najde kolo, jiný zase autíčko, ale zamysleli jste se někdy nad tím, že ne každý může pod stromečkem dostat tolik dáreků jako třeba vy, co žijete v normální rodině? Nad touto otázkou se zamyslela Ivana Hrochová se svou taneční skupinou a nejen že věnovala výtěžek z tanečního vystoupení kojeneckému ústavu ve Svitavách, ale také značně přispěla na výstavbu chrudimského hospicu.

Členkami tanečního souboru Flek jsou i dvě naše paní učitelky – PETRA FEJFÁRKOVÁ a KATKA HAUFOVÁ. Trochu jsme je vyzpovídali, jak to u nich s tím tancováním vůbec je.

ROZHOVOR S PANÍ UČITELKOU PETROU FEJFÁRKOVOU

Paní učitelka Petra Fejfárková se věnuje tanci už od první třídy. Ve FLEKU tančí čtrnáct let. Odmalička ráda poslouchá muziku a jako malá si vytvářela své tanečky. Říká, že tancem se dá vyjádřit hodně pocitů a v současné době je pro ni tanec formou relaxace a odreagování. V taneční skupině FLEK tančí téměř od jeho začátků, kdy ji jednou její sestra vzala na trénink. Paní učitelce se to zalíbilo a od té doby tam chodí. Ve FLEKU se setkává se svými přáteli, se kterými si ráda zatancuje, ale nejen to je sblížuje. Tanec paní učitelce neubírá nic, jen trochu času, který pro ni ale není promrháný. Dříve pro ni bylo těžké naučit se náročnější taneční vazby a dát tanci výraz a dnes je to hlavně tréma, kterou má vždy před vystoupením. Nejkrásnější pocit měla právě v pátek večer. Její sólový tanec se jí obzvlášť povedl a diváci dlouze tleskali. A jestli si myslíte, že při tanci se nemůže stát žádný trapas, tak se pletete. Stalo se to také v pátek, kdy stála paní učitelka úplně vpředu, všichni na ni viděli a v půlce tance měla úplně „okno.“ Najednou totiž začala tančit něco úplně jiného než ostatní. Bylo to takové nechtěné minisólo.

ROZHOVOR S PANÍ UČITELKOU KATKOU HAUFOVOU

Tancování patří mezi koníčky paní učitelky Katky Haufové již od jejího dětství. A když jí bylo čtrnáct, nastoupila do taneční skupiny FLEK. Toto hobby se jí velice zalíbilo, vydrželo jí až doteď a jistě vydrží ještě dlouho. Do FLEKU chodí hlavně kvůli svým přátelům, které tam má. Protože má tanec ráda, o nic ji neokrádá, ale právě naopak jí dává dobrou náladu. S dobrou náladou tam vždy chodí a s tou i odchází. Nejtěžší pro ni je vcítit se při tanci do hudby. Celý rok trénují spoustu tanců, a tak je pro ni nejkrásnější pocit, když po roce mají představení. A jaký se jí stal největší trapas? Předminulý rok jí vprostřed programu praskly kalhoty v rozkroku. Nemohla se moc ohýbat, a tak to dotancovala takzvaně „lážoplážo.“

Eva Balonová a Katka Tichá, VII. B

Mikuláš, čert a anděl nadělovali prvňáčkům

Zamyslete se, co by vám udělalo den příjemnějším a něčím výjimečným? Možná by vás nenapadlo, že to může být zásluhou tří postaviček – čerta, anděla a Mikuláše. 5. prosince navštívila tato trojice mimo jiné i prvňáčky v naší škole! Přinesla jim balíčky, ve kterých byla ukryta plnicí pera. Možná si říkáte, na co pera? Pro prvňáky to ale byl den s velkým D. Do této doby totiž psali tužkou. Teď jim ale dodává pero pocit, že už jsou velcí. Za tyto balíčky jim děti zazpívaly nebo zarecitovaly-někdy oboje. Nemí proto pochyb, že si dárečky zasloužily. I když se možná pár

dětí leklo hrozivých obličejů čertů či jejich řetězů, byly jim vděčné za všechny dárečky. Děti slíbily, že nebudou zlobit, a některé věnovaly čertovi obrázek či jiný vzkaz. A co se dětem z prvních tříd líbilo?!

Míša: Líbil se mi anděl.

Verunka: Mně se líbilo, že nám přinesli dárky.

Miloš: Byli legrační.

Anička: Mně se líbil anděl a dárky.

Simonka: Byli zlobiví - líbilo se mi to.

Míša: Já se trochu bála řetězů.

Jessica: Mně se líbilo, jak tu čerti pobíhali.

Kamilka: Nejhezčí byl anděl.

Jana Strašková, VIII. A

Pan ředitel v Americe

Chtěli byste navštívit Ameriku? Jak jistě víte, pan ředitel Zdeněk Brož se do Nového světa podíval a velice se mu tam líbilo. Zajímá vás, jací jsou třeba američtí občané nebo školy tohoto vzdáleného kontinentu? Je pravda, že se Američané stravují pouze hamburgery? Myslíte si, že po prozkoumání tamějších škol bude naše škola mít novou "image"? To vše se dozvíte z rozhovoru, který jsme pro vás připravili.

Za jakým účelem jste byl v Americe?

V Americe jsem byl za základě pozvání americké vlády, která připravuje program pro návštěvníky z jiných zemí. Program, kterého jsem se já zúčastnil, byl zaměřen na školství, takže jsem měl možnost seznámit se s systémem amerického školství. Navštívili jsme celou řadu amerických škol od základních až po střední, setkali jsem se s představiteli různých vzdělávacích zařízení pro učitele a dalšími lidmi.

Je nějaký rozdíl mezi americkými a českými školami?

Obrovský! V Americe je školství velice odlišné třeba z důvodu, že tam nemají jednotný školský systém. Amerika má celkem padesát států a každý stát má své vlastní školství, a aby to nebylo tak jednoduché, tak v každém tom státě jsou okresy a každý ten okres má trochu jiné předpisy pro školství. Další rozdíl je i v tom, že tam do škol chodí žáci různých národností, takže tam kromě Američanů chodí Hispánci, Asiaté a další. Největším problémem tedy je, aby se všichni naučili číst a psát anglicky.

Co se vám líbilo na amerických školách?

Líbily se mi podmínky na některých školách, kde skutečně mají po materiální a technické stránce velmi dobré vybavení pro žáky i učitele. Například skvěle vybavené školní knihovny.

Knihovna a informační centrum v Kernan Middle School v Jacksonville

A naopak? Co se vám tam nelíbilo?

Nelíbilo se mi, že se zaměřují takřka pouze na výsledky testů. Podle toho, jak uspějí žáci v testech, se totiž hodnotí nejen žák, ale i učitel a celá škola. Prostě tam nejde o nic jiného než o splnění testů. O tom, jak se žák ve škole cítí, nebo co tam prožívá, jaká je atmosféra ve třídě a co je důležité, aby všichni žáci byli úspěšní, tak na to se tam moc nedbá. Dokonce to tam někde funguje i tak, že přehledy výsledků testů vycházejí v novinách a všichni si mohou přečíst, jak žáci a učitelé dopadli. Jistě je důležité, aby žáci měli odpovídající znalosti, ale je potřeba jim pro to vytvořit optimální prostředí.

Zaujalo vás něco na amerických školách natolik, že byste to chtěl i tady, na naší škole, zrealizovat?

Nenapadá mě teď žádná konkrétní věc, kterou bych tam viděl a chtěl ji ihned zavést i tady u nás ve škole. Spíš si naopak myslím, že řada věcí, které tam fungují, by se asi našim žákům nelíbila, protože třeba v amerických školách nemají klasické přestávky, ale mají tam pouze pět minut po každé hodině na to, aby se žáci přemístili z učebny do jiné učebny, kde už na ně čekají další učitelé a ještě ty hodiny jsou podstatně delší než tady u nás. Trvají třeba padesát minut. Byl jsem také na škole, kde měli sedmdesátiminutové vyučovací jednotky. A ještě jedna zajímavost. Na většině škol mají žáci každý den stejný rozvrh a tráví ve škole daleko víc času než tady u nás. Třeba až do čtyř hodin a mají pouze přestávku na oběd, ale ten vypadá zase trochu jinak než u nás, protože v Americe nemají jako hlavní jídlo oběd, ale až večeři.

Které státy jste procestoval a ve kterém se vám líbilo nejvíce?

Celkem jsme procestovali šest států. Začínali jsme ve Washingtonu D.C., pokračovali jsme na Floridu, pak jsme letěli do Houstonu v Texasu, odtud jsme cestovali do Seattlu ve státu Washington a pak jsme přes Chicago přeletěli do Clevelandu v Ohio a cestu jsme zakončili v New Yorku.

Které místo se vám v Americe líbilo a proč?

Nejvíce se mi líbilo na Floridě a v Seattlu, protože jsme tam přiletěli z texaského Houstonu, který mě trochu zklamal. Je to velice rozlehlé město na rovině a jsou tam vlastně jenom samé silnice, občas pár mrakodrapů, a mezi tím nízké domy. Nejsou tam normální ulice, nechodí se tam vůbec pěšky, ale všichni jenom jezdí v autech. Zcela jiné to bylo v Seattlu, který je na úpatí hor s krásnou přírodou kolem. Když jsme sjížděli z letiště, tak mi okolí trochu připomínalo náš Harrachov. Jinak velice příjemným a zajímavým městem je i Washington D.C.

Stravoval jste se jako typický Američan (hranolky, kola, hamburger,...), nebo jste jedl něco jiného?

Myslím, že u nás panuje o Americe velká řada mýtů a jeden z nich je i ten, že Američani jedí jenom hamburgery a hod-dogy, ale to tak docela neodpovídá skutečnosti. Je pravda, že v Americe je hodně velmi tlustých lidí a z toho jsme byli trochu šokováni. U nich je to však normální, nic si z toho nedělají a myslím si, že je to především tím, že hodně jedí večer, ale nemusí to být jen hranolky, protože v Americe je celá řada různých národností, tak jsou tam spousty

restaurací, které vaří národní jídla. Je tam plno restaurací japonských, čínských,... Naši průvodci a zároveň i tlumočníci byli původem Češi žijící již několik let v USA. Naší výhodou bylo, že jeden z nich již většinu měst, která jsme navštívili, znal a měl už vytipované velice zajímavé restaurace, kam nás vodil na jídlo. My jsme tak měli možnost poznat restauraci čínskou, japonskou, kolumbijskou, thajskou, mexickou, libanonskou, a abychom někdy poznali co nejvíce exotických jídel, tak jsme si každý objednali něco jiného a potom si měnili talíře a ochutnávali.

Poznal jste nějaké nové přátele?

Většinu účastníků z naší šestičlenné skupiny jsem sice znal, ale někteří tam byli noví, nebo jsem je neznal tak dobře, ale velice jsme se spolu spřátelili. Jsou to lidé, kteří se v naší republice intenzivně zabývají školstvím. Měli jsme podobné názory na to, co se nám líbí na americkém školství, ale i na to, co by bylo potřeba zlepšit v tom našem. Dále jsem poznal i hodně Američanů, kteří byli velmi přátelští a milí.

Chtěl byste žít v Americe?

Přemýšlel jsem o tom. Celá řada věcí v Americe se mi líbila. Především to, že se v Americe ani v restauracích, ani ve státních budovách nekouří. Zaujalo mě, že se alkohol prodává pouze ve vybraných obchodech. Další věc, která mě zaujala, bylo to, že když chtěl jeden z mých kolegů koupit vnukovi v hračkářství pistolku, tak se tam nic takového neprodává. Také mě mile překvapilo chování amerických řidičů, protože (snad kromě New Yorku) naprostá většina jezdí docela ohleduplně, nepředjíždějí, kde se to nemá, a dodržují předpisy. Dále se mi zdálo, že Američané dokáží být v daleko větší pohodě než my. Líbilo se mi, že třeba v sobotu nebo v neděli pro ně není problém vzít si vytahané tričko a trenky a po Páté Avenue si běží zaspportovat do Central Parku, což je asi trochu podobné, jako kdyby u nás v Chrudimi někdo v podobné výstroji si klusal přes náměstí zaběhat do městského parku.

M. Vápeník, L. Krčil, R. Severýnová, VII.A a E. Balonová, VII.B

Byli jako my...

Každý dospělý byl kdysi ve stejné roli jako my. A není tomu jinak ani u našich učitelů. Proto jsme se zeptali paní

učitelky Pavly Sádecké, jestli si vzpomíná na nějaký zážitek ze školních lavic. Paní učitelka si zavzpomínala na staré časy.

Stalo se to právě, když jsem byla ve třetí třídě. Tenkrát se vůbec neučilo jako teď. A my jsme kromě spousty jiných věcí nesměli při hodině také žvýkat. No, ale já i přes zákaz žvýkala. Paní učitelka si mě všimla a já dostala vynadáno. Druhý den jsem ale žvýkala zase! To už paní učitelka zavolala rodiče. Samozřejmě jsem dostala doma pořádně na zadek. A co třetí den? No, jak jinak. Žvýkala jsem. Opět

jsem neušla pozornosti. Doma už na mě vzali řemen a já dostala pořádně do těla. Od té doby už jsem raději žvýkačku nevzala do pusy.

Martina Šípková, Veronika Darsová, VIII.B

VÝLETY DO KRAJINY FANTAZIE

Slavík

Slavík na větvi si sedí,
plačícího hocha vidí.
Student sdělil mu své neštěstí,
že rudou růži potřebuje ke štěstí.
Slavík vzlétne, letí k růži, ta však rudě nekvete,
letí jinam, hledá rudou, snad tu někde pokvete!
Keř mu poví, za jakou cenu může získat růži svou,
a tak slavík za úplňku,
přilétl za růží tmou.
Srdce své však nabodnouti
musel na trn keře,
zpívat píseň, trpět bolest,
smrti otevřít své dveře.
Krásná růže vznikla krví
slavíkova těla,
co utrpěl, to nikdo neví,
a růže svoji oběť měla.
Chlapec šťasten růži vzal,
za dívkou pak běžel,
ta ho však hned odmítla,
a na silnici přejetý
květ krásné růže ležel.

Aneta Paulů, VII.A

Datel

Ťuky, ťuky, ťuky, ťuk, kdo to ťuká na ten buk?
Datel, datel, jak je známo, je náš badatel.
Ťuky, ťuky, uzdravuje buky a přitom dělá divné zvuky.
Zvuky ťuky, ťuky, ťuky.

Lucka Tomešová, III. A

Zima

Zima už má na kahánku,
podzim už se chystá k spánku.
Už se těším na zimu,
na velikou bílou peřinu.

Marián Zajíček II A

Zimo!

Zimo, zimo, kdepak jsi?
Když už jsi tu měla dávno být.
My už chceme bobovat a také lyžovat
a ze zimy se radovat.
Zimo, přijď už hned, ať potěšíš náš dětský svět.

Lenka Lebdušková II A

DOPORUČUJEME

Přečtěte si knihu

Máte chuť na nějakou dobrodružnou literaturu a nevíte, co si přečíst? Tak to jsme se určitě strefili do vašeho vkusu, protože právě na dobrodružnou literaturu vám dáme tip! A kdo má nejráději spojení dobrodružství s trochou lásky, ten by neměl ani minutu zaváhat. Tak neváhejte a pusťte se do čtení připraveného článku. Možná právě díky němu budete zanedlouho hledat tento svazek v knihovně. Nese název Na vlastní pěst a napsala ho Karin Müllerová.

Karla pochází z Lüttjenhofu a miluje koně. Jednoho, totiž jednu krásnou klisničku, sama vlastní. Pojmenovala ji Sněhurka, protože je sněhobílá. Karla s ní prožívá všechnen svůj volný čas. Svého koně má ustájeného u nejlepší kamarádky Káji. Jako asi každá dívka má svoji tajnou lásku. Ta její je opravdová, ale obává se, že se do ní Joe nikdy nezamiluje. Trápení s láskou jí přetrhne zdrcující událost. Někdo se potuluje po nocích a zabíjí nevinná zvířata – koně. Karla se začne strachovat o Sněhurku, i když je ustájena blízko kamarádčina bydliště, a tak s hrůzou čeká, až rozparovač znovu zasáhne! Karla ale není typ člověka, který by jen tak seděl a nečinně přihlížel, jak se město po městu rozparovač blíží k Lüttjenhofu. A tak se rozhodne, že se společně s Joe a Kájou pustí do vyšetřování NA VLASTNÍ PĚST! Než se ale ponoří do vyšetřování, naše hrdinka se dozví, že se musí na půl roku přestěhovat jinam, do vzdáleného Kolína...

Naštvali vás tečky místo vyvrcholení napínavého příběhu? Tak to vám bohužel nezbude nic jiného, než abyste si tuto knihu přečetli vy osobně!

Jana Strašková, VIII.A

TIP NA VÁNOČNÍ DÁREK

videokazeta Doba ledová

Nevíte, co koupit svým blízkým k Vánocům, které jsou skoro za dveřmi? Pokud se chcete pobavit, potěšit své blízké nebo máte rádi pohádky, máme pro vás následující tip.

Animovaný film Doba ledová vypráví o neobvyklé trojici, kterou tvoří starý mrzutý mamut

Manfred, líný lenochod Sid a šavlozubý tygr Diego. Všechny je spojil zájem o lidské mládě, které ztratilo matku. Viníkem byl Diego, protože zahnal mrně i matku k vodopádu. Oba tam skočili. Matka se utopila, ale mrně zachránili Manfred a Sid, kteří se rozhodli vrátit ho jeho otci. Připojil se k nim i Diego, který předstíral, že ho chce taky vrátit, ale ve skutečnosti ho chtěl pro svoji smečku. Řekl jí, ať čeká u pološpičáku a tam vedl i Manfreda, Sida a mrně. Ale najednou... Víte co? To se dozvíte ve filmu, který vyšel na VHS i DVD. Mně se film velmi líbil. Měl dobrou grafiku i vtipné pasáže, u kterých jsem se hodně nasmál, a určitě by potěšil Vaše blízké i kamarády.

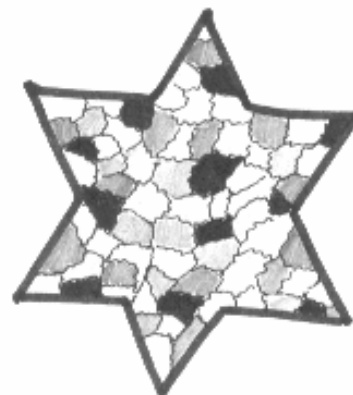
Jan Hlavatý, VII. B

VYROBTE SI

Barevné hvězdy do oken

Snadno a lehce si s námi vyrobte barevné hvězdičky do oken, které v zimě rozzáří váš pokojíček.

Na polokarton nakreslíme šesticípou hvězdu a vystříhneme ji i se středem. Rámeček, který jsme právě zhotovili, nalepíme na pauzovací papír a podle obvodu hvězdy obstříhneme. Hvězdu otočíme, takže leží rámečkem dolů a pauzovacím papírem nahoru. Zbytky barevného hedvábného papíru, natrhané na malé kousky, nalepíme hustě vedle sebe na pauzovací papír. Necháme působit lepidlo. Dvěma kousky lepicí pásky připevníme hvězdu na okno. Strana s nalepenými kousky papíru přiléhá ke sklu. Papírem proniká sluneční světlo a útržky tvoří barevné odstíny.

Romana Severýnová, VII. A

SOUTĚŽ

KOUZELNÉ STŘEVÍČKY

Vánoce jsou tu a k nim neodmyslitelně patří i spousty pohádek, které vysílají televize. Všichni jistě znáte pohádku Tři oříšky pro Popelku. Jak vypráví příběh, Popelka ztratí střevíček a podle něho ji pak princ objeví. Něco podobného se stalo i na naší škole. Tři paní učitelky a tři páni učitelé ztratili své střevíce. Vy si asi říkáte: „No a co s tím máme dělat?“ Vaším úkolem není nic jiného, než zjistit, komu patří pantofle na obrázcích. Své odpovědi nám jako vždy můžete nechávat ve schránce Školní vrby, nebo je osobně předávat Martinu Vápeníkovi a Lukáši Krčilovi ze VII.A. Přejeme vám hodně úspěchů a zábavy při pátrání!

KOUZELNÉ STŘEVÍČKY

Jméno a příjmení žáka

.....

třída:

PŘÍJMENÍ OSOBY

1.

2.

3.

4.

5.

6.

PANÍ UČITELKY

1.

2.

3.

PÁNÍ UČITELÉ

4.

5.

6.

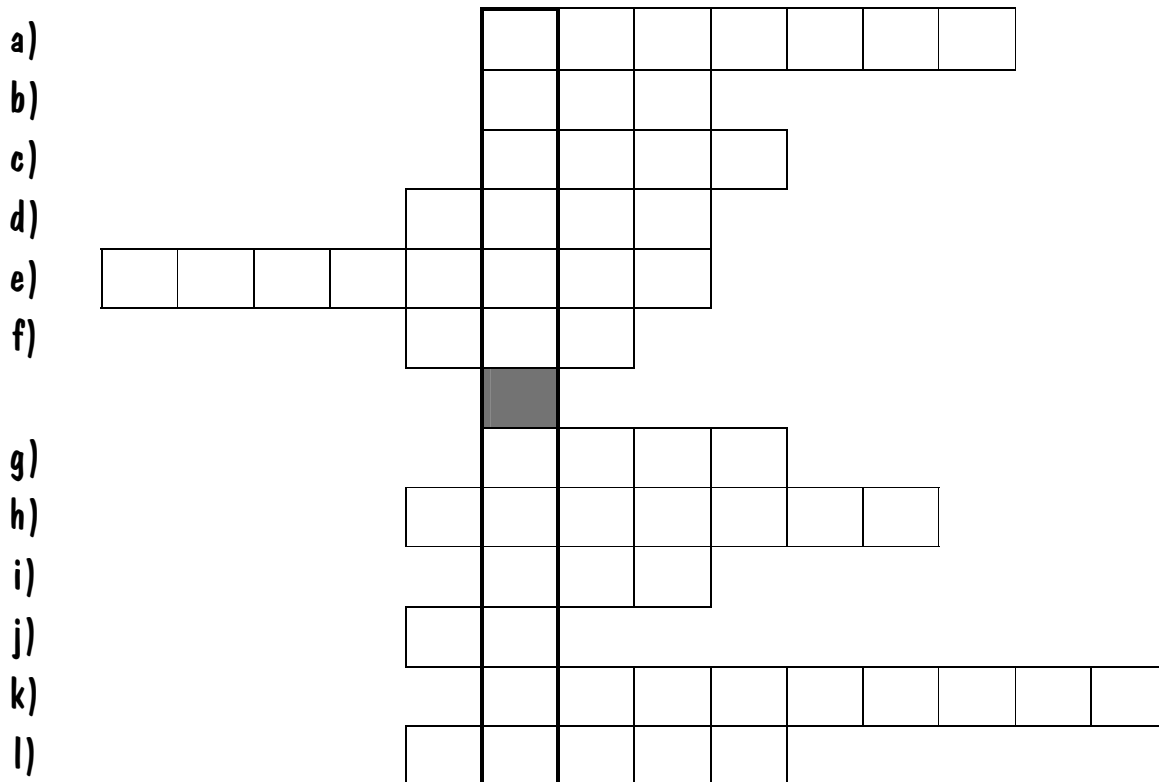
Připravili Martin Vápeník a Lukáš Krčil, VII. A

PRO CHYTRÉ HLAVIČKY?

1. Které slovo se nehodí do řady?

- a) Cha-cha, Jive, Polka, Waltz, Samba
- b) Ježíšek, Santa Claus, Father Christmas, Mikuláš
- c) vanilkové rohlíčky, svíčková, perníčky, bramborový salát
- d) rok, měsíc, středa, století

2. Dokážeš vylústit česko-anglicko-španělskou křížovku?

- a) píseň Lucie Bílé z alba Jampadampa
- b) anglicky "oko"
- c) nejznámější jehličnan
- d) anglicky "rok"
- e) španělsky "hvězda"
- f) nemocní potřebují ... (č.j.)
- g) tekutina potřebná k životu
- h) zdobně slova dárek
- i) knedlíček v polévce
- j) španělsky "já"
- k) anglicky "Vánoce"
- l) španělsky "blíž"

NÁPOVĚDA: estrella, cerca,
Vokurky, yo

3. Z číslic sestav slova.

Pod každým číslem nejdeš příslušné písmenko. Ve slovech doplň háčky a čárky.

1	2	3	4	5	6	7	8	9
A	B	C	D	E	F	G	H	I
J	K	L	M	N	O	P	Q	R
S	T	U	V	W	X	Y	Z	Y

- a) 1 2 5 4 9 9 4 5 5
 b) 2 1 7 9
 c) 3 3 2 9 6 4 9
 d) 1 2 9 6 4 5 3 5 2

4. Osmisměrka

Vyhledej tato slova:

ASTRA, BORIS, ČAS, ČELIST, ČISTOTA, FINTA, HMOTA, CHOBOT, KATEŘINA, KENT, KOALA, KOLIBŘÍK, KŘÍK, LESNÍK, MARS, OZIM, OZÓN, POKR, ŘETĚZ, ŘEK, SLON, SRNEC, STRACH, SYSEL, ZMIJE, ZPĚVAČKA

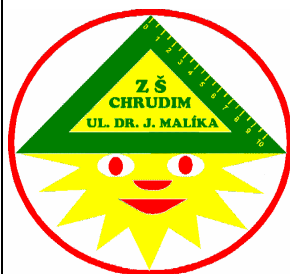
Které zvíře přespává zimu? _____

Č	E	L	I	S	T	R	A	C	H	K
A	I	E	J	C	F	S	L	O	N	
S	Y	S	E	L	T	I	A	B	A	
K	E	N	T	R	E	L	N	O	K	
E	R	Í	A	O	A	A	I	T	Č	
S	J	K	Z	Ě	T	E	Ř	K	A	
R	I	I	O	O	Ž	A	E	K	v	
A	M	R	M	P	E	Ř	T	Ř	Ě	
M	K	H	O	Z	Ó	N	A	I	P	
K	O	L	I	B	Ř	Í	K	K	Z	

Martin Vápeník a Romana Severýnová VII.A

Správné řešení:

1. a) Waltz b) Mikuláš c) středa, 2. Veselé vánoce, 3. a) Štědrý den b) kapr c) cukroví d) stromeček, 4. ježek

MALÍČEK – občasník žáků Základní školy Chrudim, Dr. J. Malíka

- ✓ **redakční rada:** E. Balonová, V. Darsová, L. Krčil, J. Strašková, M. Šípková, R. Severýnová, M. Vápeník, J. Hlavatý, K. Tichá
- ✓ **adresa redakce:** Základní škola Chrudim, Dr. J. Malíka 958, Chrudim 537 01, tel.: 469 620 607, e-mail: broz@zsmalika.cz
- ✓ **www.zsmalika.cz**